

bliver af nærværende Afstemning, saa vil den moraliske Vægt af Beslutningen vinde i Styrke derved, at efterat Spørgsmaalet er blevet anseet som tvivlsomt, og efterat de ærede Medlemmer atter have overveiet det, saa er man nu kommet til en Beslutning, og hvad enten det nu bliver en Antagelse eller en Forkastelse, saa er det dog klart, at det er en fornyet Overveielse, og at altsaa derved den moraliske Vægt for den rigtige Beslutning af Thinget maa vinde Styrke. Naar det er blevet bemærket, at det dog var et ringe og ubetydeligt Spørgsmaal, som det dreier sig om, og at det i Grunden er irrelevant, om man foretager denne Rættelse eller ikke, da maa jeg i saa Henseende henvise til det, der allerede er blevet anført under Sagens anden Behandling. Jeg skal kun dertil føie, at de bedste Autoriteter, man har med Hensyn til Finantølovens Affattelse — jeg skal blot nævne Jacob, Malchus og Rau — ere af den Mening, at Calculerne bør være saa nøiagtigt affattede som muligt, og at de som Følge deraf tillige bør være rigtige i Finantøloven. Det synes dog aldeles at tale mod den Anskuelse, at det ikke skulde være af Vigtighed, enten Tallene ere rigtige eller ikke, naar man blot er sikker paa, at en saadan Feiltagelse ikke vil kunne influere paa Udførelsen af Loven. Jeg kan ikke tiltræde en saadan Anskuelse. Det forekommer mig, at naar der er henvist til Landstingets Stilling, bør man dog erindre, at, skøndt der kan være forskjellige Meninger om, hvilken Behandlingsmaade der skulde være den rigtigste for Landstinget ved Gjenemførelsen af Finantøloven, man dog deri kan være enig, at Forsamlingen hovedsagelig skulde rette sin Opmærksomhed paa Grundsætningerne for Finantøsvæsen og Finantøbestyrelse, og det kan dog ikke nægtes, at Lovens rigtige Affattelse er et af de vigtigste Punkter i hele Finantøsvæsenet. Den ærede Ordfører har, hvis jeg ikke har misforstaaet ham, gjort opmærksom paa, at der ikke skulde afstemmes over, om 2 og 3 er 5, men over, at 2 er 2, og 3 er 3. Jeg skal ikke negte, at det var en Anviisning, jeg ikke havde voyet at stille til den ærede Forsamling; thi jeg troer ikke, der er Tale om, at 2 er 2, og at 3 er 3; der-

om troer jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl, eller at man behøver at afstemme over. Endnu skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at de Sætninger, som jeg tidligere under Sagens anden Behandling har fremsat som dem, der vare vigtige for Finantølovens Affattelse, ere fulgte i de tidligere Budgetter, der siden Aaret 1841 have været bekendtgjorte, ere fulgte i de forskjellige Udkast til Finantølove, der have været Rigsdagen forelagte, og de ere ogsaa fulgte af selve den ærede Forsamling. Det er Kjendsgjerninger, som jeg troer ville være indrømmede, og som derfor egentlig ikke behøve yderligere Bevis, men med Hensyn til, om et Tal bør forandres eller ikke, skal jeg dog erindre om, at ved Finantølovens Forhandling iffor havde Udvalget her i Thinget gjort en Indstilling om, at der skulde foretages en Forandring af 40 Rbd. under Underviisningsministeriets Budget, uagtet denne Formindskelse aldeles var i Overensstemmelse med en kongelig Resolution. Det siges udtrykkeligt i Indstillingen af Udvalget, at Formindskelsen er i Overensstemmelse med den kongelige Resolution. Der var saaledes aldeles ingen Fare for, der var ikke mindste Anledning til at antage, at Ministeriet skulde ville overtræde den kongelige Resolution, ifølge hvilken disse 40 Rbd. ikke kunde komme til Anvendelse; men desuagtet anseer Udvalget det for rigtigt at gøre Indstilling om, at denne Forandring foretages i Finantøloven, og denne Indstilling blev bifaldet af den ærede Forsamling. Det er altsaa saa langt fra, at Forsamlingen tidligere har anseet Tal i Finantøloven for at være af liden Vægt, at det Modsatte endog har været antaget af de tidligere Finantøudvalg, og har fundet Bifald af Forsamlingen. Naar det er blevet anført, at man ikke skulde udsætte sig for, at Loven kom tilbage til det andet Thing, da er det en Betragtning af Forholdet, som kun, forekommer det mig, kan have nogen Gyldighed, forsaavidt der er Frygt for, at en Lov, naar man vedtog Forandringer i den, da ikke skulde finde Bifald hos det andet Thing, og man maaskee derved kunde udsætte sig for, at Loven ikke udkom; men naar der ikke kan være Tale om, at Folkethinget kan have nogen anden Mening, naar der